

РЕШЕНИЕ

№ 4868

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4434** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Г. С. И. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]09 срещу РЕШЕНИЕ без номер от 07.03.2022г. на Софийски районен съд, НО, 6 състав по НАХД № 9176/2021г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-010962/01.06.2021г., издадено от началник на Група ОПП-СДВР, с което на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.40, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, буква В от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.

Касаторът не е съгласен с изводите на районния съд, като излага мотиви за нарушения на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и наложено явно несправедливо наказание. Заявява, че посоченото в НП фактическо основание за причиняване на ПТП противоречи на посочения състав на чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП, във връзка с чл.40, ал.1 от с.з., тъй като същият не включва настъпването на ПТП като последица от неспазване на правилата за движение назад. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че е налице извършено нарушение на чл.40, ал.1 от ЗДвП, доколкото е извършена „маневра“, поради което следва да бъдат приложени разпоредбите по гл.II, раздел V от ЗДвП – Маневри, респ.чл.25 и сл. от ЗДвП. На следващо място жалбоподателя посочва, че не е

извършил вмененото му по чл.123, ал.1, т.3, б.В от ЗДвП нарушение, като заявява, че нито е спирал на въпросното място, нито е разговарял с водача, претърпял ПТП, за да се установи, че били възникнали разногласия между тях. В тази връзка са изведени доводи за неправилно описана фактическа обстановка, неизяснени обстоятелства при формирането на извод за извършено нарушение, както и липса на доказателства в подкрепа на твърденията на административнонаказващия орган. Твърди, че СРС неправилно е приел, че жалбоподателя е действал при форма на пряк умисъл, доколкото същия изобщо не бил разбрал за осъществено ПТП. Твърди на следващо място, че първоинстанционният съд неправилно е мотивирал размера на наложените наказания, доколкото същите са над законоустановения минимум, като не са обсъждани нито смекчаващи вината обстоятелства, нито са преценени целите на чл.12 от ЗАНН. Навеждат се доводи, че първоинстанционният съд е възприел обстановка, която не се подкрепя от доказателствата по делото, и по-специално, че АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, който при това не е очевидец и не е присъствал при извършване на нарушението. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление. Претендира разноски.

В съдебно заседание – касаторът не се явява и не се представлява.

Ответната страна – също не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Ц. дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

За да състави АУАН № 950693/12.05.2021г., полицейски инспектор при ОПП СДВР С. А. Д. установил, че на 06.04.2021г., около 19.00ч., в [населено място], на ул. Х. К. (магазин Ф.), като собственик на лек автомобил "Сузуки В." с рег. [рег.номер на МПС] извършва маневра движение на заден ход, в резултат на която реализира ПТП в паркирания лек автомобил марка „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , след което напуска мястото на ПТП като не уведомява компетентните органи на МВР.

Актът е съставен в присъствието на нарушителя, като му е връчен срещу подпис. Въз основа на така описаната фактическа обстановка, началника на Група при ОПП-СДВР, е съставил НП № 21-4332-01962/01.06.2021г. В НП е описана и възприета, изложената в АУАН фактическа обстановка относно това, че Г. С. И. е нарушил разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗДвП като се е движил на заден ход без да се е убедил, че няма да създаде опасност за другите участници в движението и е реализирал ПТП, както е нарушил и разпоредбата на чл.123, ал.1, т.3, б.В от ЗДвП като при наличие на разногласия относно обстоятелствата за ПТП го напуска, не уведомява службата за контрол, както и не изпълнява указанията й.

По делото е представена Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени длъжностните лица, които могат да съставят НП за установени нарушения по ЗДвП.

За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитан свидетелят, присъствал при съставянето на АУАН. С оглед изложеното – СРС е достигнал до извода, че АУАН е издаден от компетентен орган – младши автоконтрольор, а НП от лице надлежно упълномощено, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН.

Обжалваното съдебното решение е валидно, допустимо и правилно.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от СРС факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Съгласно чл. 40, ал. 3 ЗАНН при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. В случая, АУАН е съставен в присъствието на свидетелите по акта-полицаяте Ц. Ц. и А. С.. В случая има свидетел на деянието -майката на водача на другия автомобил, Е. С., която е разпитана пред СРС, но изложеното не е съществено процесуално нарушение. Не представлява и такова това, че АУАН не е съставен в деня и на мястото на ПТП, а едва след установяване на напусналия участник в него на 12.05.2021г.. Предвид необходимостта от установяване на напусналия участник обосновано АУАН е съставен в присъствието на свидетел на съставяне на акта, но с това по никакъв начин не е накърнено правото на защита на лицето. Логично е административно-наказателното производство да се образува чрез съставяне на АУАН едва след като се установи напусналия участник в ПТП и се вземат предвид и неговите сведения /обективирани в декларация/, което в случая е сторено. Отделно, на последния е разяснено правото да депозира писмени възражения по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Доколкото актът е подписан от съставителя му и свидетеля Ц. Ц., и предявен срещу подпис на Г. И., то е спазена разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Следва да се посочи, че само ако актът не е предявен на нарушителя, за наказващия орган възниква задължението да го върне на актосъставителя /чл. 52, ал. 2 ЗАНН/. В конкретният случай не се констатира нередовност в процедурата по предявяване на акта.

Според чл. 40, ал. 1 от ЗДвП преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП гласи, че водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен: когато при произшествието са причинени само имуществени вреди: а) да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието; б) ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението и попълват своите данни в двустранен констативен

протокол за пътнотранспортното произшествие; в) ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания, като видно от доказателствата по делото с поведението си касаторът е нарушил разпоредбата на чл.123, ал.1, т.3, б.В от ЗДвП. Правилни са изводите на въззивния съд в тази насока, които съдът не следва да преповтаря и които се основават на писмените доказателства по делото, както и гласните такива преценени в тяхната взаимовръзка и обусловеност. Фактът на удряне е достатъчен да се обоснове извод, че касаторът осъществил състава на нарушението по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП. Тълкуването на цитираната разпоредба налага да се приеме, че начина на движението и дистанцията е въпрос на лична преценка и избор на всеки един водач на МПС, но при съблюдаване на ограниченията и рамките поставени от Закона за движение по пътищата (в частност чл. 40, ал. 1). При това положение, в случаи от категорията на процесния, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача на превозното средство по чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП, достатъчно е същият да се е движил на заден ход да не е съобразил дистанцията, да е създавал опасност за другия участник в движението, ПТП. В тази връзка следва да се отбележи, че в хода на цялото производство- и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция Г. И. не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение. Следва да се има предвид, че на деянието очевиден е Е. С.- майката на водача на другото МПС /П. С./ като същата непосредствено е възприела ПТП, установила е л.а. и неговия водач вкл. е последвала последния от напускането на ПТП до паркирането на л.а. в близката уличка, както и дава показания за това, че е разговаряла с И., който е отрекъл да е причинил ПТП. Правилно СРС е дал вяра на показанията на Е. С., доколкото други не са ангажирани в обратната насока. Предвид тези обстоятелства - не се споделя и довода на жалбоподателя за неправилно възприета и отразена фактическа обстановка.

Правилно не са били възприети от СРС е доводите касателно липсата на умисъл. В тази връзка отново правилно са били оценени събраните по делото доказателства, които безспорно установяват настъпването на елементите от фактическия състав на деянието, по отношение на който лицето има знание.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да не се уважава.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 07.03.2022г. на Софийски районен съд, НО, 6 състав по НАХД № 9176/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.